

30_a

Mostra Literària d'Arenys de Mar 2011

Recull de treballs premiats

Edita: Ajuntament d'Arenys de Mar
Regidoria de Cultura
Regidoria d'Educació
Servei Municipal de Català

Primera edició: Abril 2012
Disseny gràfic: papyrusdisseny.com
Gestió editorial: Carles Sàiz
Dipòsit legal: B-15.453-2012

© Ajuntament d'Arenys de Mar, per l'edició
© Els autors, pel text

Acta del jurat

El jurat de la 30a Mostra Literària d'Arenys de Mar, format per Muntsa Abad, Mireia Badosa, Joan Miquel Llodrà, Mercè Sàbat, Roger Pou, Miquel Vila i Paquita Zaragoza per als grups A, B, C i D, i Montserrat Caba, Montserrat Fonoll i Maira Planells per al grup E, s'ha reunit a l'Ajuntament d'Arenys de Mar el dia 15 d'abril de 2011, a les 20.30 hores, i ha acordat de concedir els premis següents:

Grup A (fins a 8 anys)

Prosa

S'hi han presentat 18 treballs

1r premi: *El fantasma de les gomes*, de Mariona Saurí Sánchez, de l'escola Sinera

Accèssit: *El país dels quadrats*, de Sàgar Vilanova Albert, de l'escola Sinera

Poesia

No s'hi han presentat treballs. Es declara el premi desert.

Grup B (de 9 a 11 anys)

Prosa

S'hi han presentat 115 treballs

1r premi: *Ganivet hippie*, de Marina Garcia Sarmiento, de l'escola Joan Maragall

Accèssit: *Buscant l'ou*, d'Anna Moles, de l'escola Joan Maragall

Poesia

S'hi han presentat 76 treballs

1r premi: *L'hora de marxar*, de Marina Garcia Romero, de l'escola Joan Maragall

Accèssit: Escacs, d'Alba Braun Aulestia, de l'escola Sinera

Accèssit: *L'abella*, d'Enric Ramos Roig, de l'escola Sinera

Grup C (de 12 a 14 anys)

S'hi han presentat 6 treballs

Prosa

1r premi: *La fortuna d'en Max*, d'Oriol Moles Gené, de l'Institut Els Tres Turons

Accèssit: *Com a casa enlloc*, d'Elisa Zárate Pineda, de l'escola Joan Maragall

Poesia

S'hi han presentat 5 treballs

1r. premi: Desert

Accèssit: *La perdiu*, de Charaf Din Derbali Aghib, de l'escola Joan Maragall

Grup D (de 15 a 18 anys)

Prosa

S'hi han presentat 11 treballs

1r premi: *Records*, de Clara Izquierdo Antó

Accèssit: *Història d'una decisió*, d'Aina Garí Soler

Poesia

S'hi han presentat 3 treballs

1r. premi: *Fuga*, de Mariam El Sadr Solà

Accèssit: *El temps*, d'Aina Garí Soler

Grup E (a partir de 19 anys)

Prosa

S'hi han presentat 12 treballs

1r premi: *La ciutat dels llibres*, de Gustavo Giménez Limones

Accèssit: Dos contes del recull *Quatre coses d'estar per casa*, de Pep Quintana Riera: "La mort que dóna vida" i "La faula de la llebre i la tortuga"

Poesia

S'hi han presentat 2 treballs

1r. premi: Desert

I perquè així consti, els membres del jurat signen aquesta acta al lloc i en la data esmentats.

30_a

Mostra

Literària

d'Arenys

de Mar

2011

PROSA

Recull de treballs premiats

El fantasma de les gomes

Havia començat el matí d'un dilluns qualsevol a la nostra escola. Un grup de 3r de la classe havia de fer català i l'altra part del grup havia de fer castellà. Van marxar els que feien castellà i nosaltres ens vam quedar a fer català amb en Manel. Ens va dir que havíem de fer un conte. Em vaig equivocar en una redacció, però vaig pensar que no passava res... ho esborraré i s'ha acabat!

Vaig anar a una taula... però no tenien cap goma. Vaig anar a totes les altres taules, però tampoc no en tenien. En Manel en va anar a buscar al calaixet, però no en trobava cap. Què estava passant!!!??? Va anar a dir-ho a la Mireia, la professora de castellà, però tampoc no en tenia. Van anar per tota l'escola, però tampoc no n'hi havia. Vam explicar el problema a l'Agustí, el director, però tampoc no en tenia.

Passava alguna cosa molt estranya. En Manel, la Mireia i l'Agustí van anar a la botiga a buscar gomes, però van dir que no en tenien perquè la fàbrica no els n'hi portava. Vam recórrer totes les botigues d'Arenys de Mar... i la resposta era la mateixa: no en queda ni una!

L'endemà vaig anar jo sola a la nova biblioteca. Tot era fosc i tenia molta, molta por. Vaig entrebancar-me i vaig caure sobre una cosa que no sabia què era. Anava tocant a terra i tot era ple de formes quadrades... Tocava i tocava, i només hi havia petites coses quadrades i toves.

Vaig sentir un soroll i vaig veure una petita llum. Vaig acostar-m'hi i vaig veure una llum. Així que m'hi anava acostant notava una presència gens coneguda i que em va fer posar la pell de gallina. Continuava acostant-m'hi i cada vegada sentia més por, la llum era més brillant, però jo no veia gairebé res. Quan ja hi era molt a prop vaig començar a notar la presència d'allò que em feia por: el fantasma de les gomes d'esborrar. No vaig poder més i em vaig desmaiar.

Vaig perdre la noció del temps. No podria dir si van passar segons, minuts o hores. Al cap d'una estona en Manel em va despertar... i encara avui no sé si em vaig desmaiar, estava somiant o... el fantasma

de les gomes encara m'està esperant a la biblioteca.

Mariona Saurí Sánchez

El país dels quadrats

Hi havia una vegada un rei blanc i un rei negre que eren germans i es van enfadar molt i van decidir fer una guerra. Els reis i les dames van decidir com es mourien. La dama està dintre la torre i el rei també, el peó vigila a dalt del cavall i l'alfil, que és el príncep, té l'altre cavall. Van pujar una muntanya de quadres i... poseu-vos en ordre que ja comença, un dos tres, deien tots, els blancs i els negres.

—T'he matat el cavall!

—I jo el peó!

—I la dama també, ui, ui, pobre rei negre, escac i mat!

De sobte se'n van al seu lloc perquè senten un soroll, és en Pere!, el nen que obre la porta perquè també sent uns sorollets.

Quan entra es troba una dama a terra i en Pere diu:

—Ai! Que despistat que sóc, m'he deixat una dama fora de la capsa? O potser han jugat les peces soles? Ha, ha, ha, això no pot ser!

De sobte sent uns sorollets com unes veuetes i va dir:

—Són els escacs! Són màgics!

I de cop surten totes les fitxes de la capsa.

I en Pere diu:

—La meva habitació és el país dels quadres!

—Pere, a dinar!

—Mare, espera, m'estic divertint amb els meus escacs!

—Vinga, va...

—Sííí, de veritat...

Sàgar Vilanova Albert

El ganivet hippie

Aquell matí, la Susanna es va llevar aviat. Marxava d'excursió amb els seus companys de l'escola. Després de fregar-se els ulls dues i tres vegades, es va posar les sabatilles i la bata i va baixar a la cuina. La seva mare li estava preparant l'entrepà de pernil, el suc de poma i la carmanyola amb els macarrons, les croquetes i la fruita. Ella es va posar a fer-se l'esmorzar. Mai no sortia de casa fins a haver-se omplert bé la panxa: un suc de taronja natural, un bon bol de llet fresca amb cereals i una llesca de pa amb mantega i melmelada de maduixa.

Va parar la taula per a ella i per a la mare. El seu germà, en Roc, feia ja mitja hora que havia marxat cap a la universitat. I el seu pare no hi era. Feia tres dies que havia marxat cap a Irlanda per motius de feina i no tornaria fins al capvespre.

Dos gots de suc, la tassa de cafè per a la mare, el bol per a ella, les culleretes, el sucre, el Cola-caó, la mantega, el pot de melmelada...

Va obrir el calaix dels estris, va buscar i el va trobar, el seu ganivet preferit, amb els seus colors vistosos. Ella el volia fer servir per tallar les taronges. Una, dues, tres i quatre vegades ho va intentar. Força, més força i una mica de manya. Però res. No podia. Aquell ganivet no tallava. La mare li va dir:

—Deixa, ara ho faig jo.

Però tampoc. No hi va haver manera. Aquell ganivet es negava a tallar. No hi va donar més importància i el va deixar sobre la taula, per provar de tallar les llesques de pa. Però, tampoc!!! “Com pot ser, això? El pa és més tou que la pela de les taronges. No ho entenc”. Cada vegada que volia tallar alguna cosa no podia.

—Ei, com és que no talles? —va pensar en veu alta la Susanna. De sobte va sentir:

—Relaxa't noiet, no he nascut per fer mal a ningú. No vull tallar res. Quan ho faig, tinc males vibracions. Pau i amor, noia, pau i amor —va respondre el ganivet.

—Com que no vols tallar? Però si és la teva funció, tu serveixes per a això!

—Que no, noia, que t'equivoques. Em *dóna mal rotllo* haver de tallar. No, no ho vull fer. Que ho faci un altre. Mira dins el calaix, segur que hi trobes algun voluntari per fer-ho...

La Susanna no s'ho podia creure. Aquell ganivet, un ésser inanimat, havia pres vida i li estava parlant. “Res, res, això és que encara estic adormida”. Va passar olímpicament, va deixar el ganivet al calaix, en va agafar un altre i va acabar d'esmorzar. Després es va rentar, vestir i va marxar cap a l'escola.

Quan el ganivet va ser al calaix, tots els altres estris murmurejaven. Allà hi era tota la seva família. Aquell ganivet pertanyia a la família d'Alpaca i Mànec de Fusta de Roure envernissada en verd llimona. Una família il·lustre que havia arribat a casa de la Susanna en una capsa molt elegant, tota folrada amb una mena de tela brillant de color blau, i embolicada en un paper daurat.

Cap dels altres estris s'atrevia a dir-li res al ganivet rebel. Només el seu germà gran, el ganivet Pel Peix, amb qui compartia totes les seves intimitats, li va aconsellar que es deixés de ximpleries, i que complís amb la seva funció: tallar. Si no ho feia, la família de la Susanna pensaria que no servia per a res i el llençaria a la brossa.

—A més, és que no escoltes tot el que es murmura de tu, aquí, al calaix?

—No m'importa gens ni mica el que diguin de mi. Ja sé que tots penseu, fins i tot tu, que sóc l'ovella negra de la família, però jo sóc així i així seguiré. Un ganivet pot tenir altres funcions que no només tallar.

Al migdia, la Susanna va tornar a casa per dinar. I ves per on que la mare li va posar altra vegada el ganivet que no volia tallar. Una altra vegada les mateixes paraules del matí entre la Susanna i aquell ganivet que, pel que sembla, responia al nom de Hippie. I ara no estava adormida. “O sigui, que realment m'estàs parlant?”. No cal dir que, malgrat que no podia creure's el que estava succeint, va retornar el ganivet al calaix i se'n va oblidar durant uns dies.

Encara que la cosa la tenia molt intrigada, procurava no tornar-lo a agafar. El deixava al calaix. Els altres estris es burlaven d'ell. Li deien que era un inútil. A poc a poc, en Hippie va començar a sentir-se sol. Tots li feien el buit. No se sap gaire bé el perquè, Hippie va començar a presentar un mal aspecte: l'alpaca es va tornar negra i l'a fusta de color

verd llimona es va posar de color gris. La Susanna, que encara que no l'agafés sempre el mirava perquè li semblava impossible tot allò, es va adonar que alguna cosa estranya li estava passant, al ganivet. Un dia, a l'hora de berenar, el va agafar. No per tallar res sinó per untar-se la crema de cacau al pa. I, òndia, que bé que ho feia! Era una passada com untava aquell ganivet!!! No va dir res. El va deixar a la pica per rentar.

L'endemà, i durant un parell de dies, va decidir utilitzar en Hippiie per a quan havia d'untar-se alguna cosa: la mantega del matí, el paté, la crema de cacau... I que bé que ho feia!! La Susanna, encara molt incrèdula amb tota aquesta història d'en Hippiie, va deixar anar un:

—Noi, que bé que ho fas, això d'untar. Potser aquesta sí que és la teva funció.

I aleshores el ganivet va començar a canviar el seu aspecte. Tornava a ser el d'abans. Va desaparèixer la negror de l'alpaca i el verd llimona va brillar més que mai.

Quan va tornar al calaix, estava molt content. I tots ho varen notar. Tots el varen felicitar. El seu germà, el Pel Peix, li va dir:

—Bé, sembla que has trobat el teu lloc. Et felicito.

I a partir d'aquell dia, en Hippiie va ser l'encarregat d'untar la crema de cacau, la mantega i el paté als entrepans de la Susanna i de la seva família.

Marina Garcia Sarmiento

1r premi del Grup B de prosa
a la XXVIII Mostra Literària del Maresme

Buscant l'ou

Hi havia una vegada una gallina que vivia a la Lluna. S'ho passava molt bé amb la Lluna. Miraven com els nens i nenes anaven a dormir i com algú sopava. Al cap d'una estona, quan ja havien vist la gent, veien com tots els llums s'apagaven i la fosca nit els adormia.

Un dia, mirant la gent, van veure un nen indi i es van fer amics.

Al cap d'un temps la Lluna li va dir a la gallina:

-Tu mai no has pensat a pondre un ou?

I la gallina li va respondre:

-No, però... m'agradaria.

Llavors li van preguntar al nen indi, que tenia 10 anys i es deia Yakari, i ell va respondre:

-Seria molt divertit tenir un pollet, jo tinc una germana petita que li agraden molt els animals i per això tenim quatre pollets a casa, són molt bufons.

La Lluna i la gallina es van quedar mirant i van somriure.

Al cap de poc la gallina va pondre un ou, però amb tan mala sort que li va caure en un forat de la Lluna. Es va enrabiar molt i el va anar a buscar. Tot això a la Lluna li feia pessigolles i es movia molt, per això li va ser més difícil trobar l'ou.

Quan va arribar al fons va buscar, i ni rastre de l'ou. La gallina estava molt preocupada.

Al cap d'uns moments es va trobar una fada que li va dir:

-No trobaràs el teu ou fins que no hagi aconseguit un diamant que és a l'Índia.

La gallina va sortir del forat i va explicar el que li havia dit la fada a la Lluna i al nen indi. Llavors la gallina va demanar ajuda al nen i ell va dir:

-Al meu poble hi ha gent que treballa de miner a les muntanyes, hi podem anar i donar-hi un cop d'ull.

A la gallina i a la Lluna els va semblar bona idea i quan ja havien fet les maletes van marxar. És clar que la Lluna no, ella només els acompanyava.

Quan van arribar a l'Índia no sabien per on començar a buscar. Van trobar un savi i li van preguntar. El vell savi els va respondre:

-Jo tinc el diamant, però no us el donaré així com així. Haureu de resoldre un enigma molt complicat: Quin és l'animal que quan és petit va amb quatre potes, quan és adult va amb dues potes i quan és vell amb tres potes?

La gallina, al cap d'un temps de pensar-hi, el va resoldre, i el savi li va donar el diamant.

La gallina molt contenta es va enfilar a la Lluna, va baixar pel forat, va donar el diamant a la fada i la fada li va donar l'ou.

El pollet va néixer; quan es va fer gran, la mare li va explicar la història i ell li va preguntar:

-Mare, quina és la resposta de l'enigma?

I la mare li va contestar:

-És l'home.

I tots es van fer una forta abraçada.

Aquella nit van sopar amb la llum de la Lluna més brillant que s'hagi vist mai.

Anna Moles i Gené

La fortuna d'en Max

Aquesta és la història d'un home que es deia Max. Era d'una estatura mitjana i ben musculós, tenia uns 25 anys i no estava casat, de diners anava bastant bé gràcies a una botiga que tenia al passeig de Gràcia de Barcelona.

Aquell any, el 1510, al passeig de Gràcia, van obrir una botiga nova just al costat de la d'en Max. A partir d'aquell moment la gent ja no es va fixar més en la seva botiga i sempre anaven a la del costat.

Al Max, el negoci li va fer figa i es va arruïnar, llavors es va vendre la botiga i amb els diners que li van quedar va decidir pagar-se un viatge a Amèrica, per veure si podia fer fortuna amb alguna plantació de tabac.

Es va embarcar el dia 23 de setembre de 1511 a bord del *Rossinyol*. Durant el trajecte es van trobar amb un vaixell americà que anava cap a Irlanda, però la bodega feia aigües i s'estava enfonsant. Els van rescatar i els van portar cap a Irlanda, això va fer que el viatge es retardés unes quantes setmanes.

Quan per fi van veure la costa d'Amèrica, una forta tempesta els va fer desviar del seu rumb i van anar a parar a una cala natural que encara no figurava en els mapes. Però allà a la vora, un grup de bandits havia muntat el seu campament. Llavors els bandits els van voler fer presoners, ells es van intentar escapar en el seu vaixell, però al llarg de la tempesta, a la bodega s'hi havia fet un forat molt gros perquè havien xocat amb unes roques.

Els bandits els van fer presoners i els van portar a ciutat, al mercat d'esclaus, on les persones que havien fet negoci miraven si els presoners que hi havia en venda estaven malalts per comprar-los i fer-los treballar a les seves terres.

En Max, com que sempre havia tingut molt bona salut i a més era fort, va ser dels primers que van vendre els bandits. En Max era conscient que la seva vida havia fet un gir completament i que molt difícilment podria canviar-ho.

Quan van arribar a la finca del seu nou senyor el van posar directament a treballar al camp. Al cap d'uns quants dies en Max ja estava exhaust, el treball al camp l'havia esgotat completament i a més tenia tota l'esquena plena de fuetades que li havien donat els capatassos.

Dormia en un llit de mala mort i a l'habitació hi dormien amb ell quinze persones més. Hi havia només dos lavabos per a les setanta-vuit persones que hi treballaven i quasi sempre estaven embossats i feien una pudor que no es podia aguantar.

Una setmana després que el compressin va decidir que s'escaparia, i tal dit tal fet, l'endemà a la nit va fugir cap a la selva. Durant la fugida es va trobar amb un grup de bandits i s'hi va poder ajuntar. Ells el van ajudar a desenvolupar el sentit de la oïda i li van ensenyar a caçar, a fer anar les armes de foc i a plantar tabac.

Al cap d'un temps es va acomiadar d'ells i va anar a la ciutat a buscar feina. Va treballar de tot, de cambrer, de fuster, de forner i de xef d'un restaurant. Durant un any va estar fent tots aquests oficis, fins que va aconseguir prou diners per construir-se una casa amb les mínimes condicions i comprar-se una petita parcel·la per plantar-hi tabac.

Durant els següents 12 anys va continuar plantant tabac, el seu negoci anava molt bé i al cap d'un temps va poder comprar esclaus i començar a engrandir la seva parcel·la.

Un dia, passejant pel port es va fer amic d'un comerciant que anava a fer un viatge cap a França, per vendre una quantitat de patates i de tomàquets molt important. En Max s'hi va ajuntar portant un carregament de tabac i unes teles molt fines que es venien a un preu molt elevat. El viatge va ser molt plàcid ja que no es van trobar amb cap entrebanc.

Una vegada van ser a França van posar una botiga al carrer, el gènere se'ls exauria a marxes forçades, perquè la patata i el tomàquet eren uns aliments nous que s'havien portat d'Amèrica i eren molt nutritius, d'altra banda la gent ja començava a enganxar-se al tabac i en compraven en grans quantitats, i les teles eren molt boniques i tothom les comprava per fer-se vestits o per adornar la casa.

Els negocis van anar molt bé i al cap de poc temps ja ho havien venut tot. Aquell viatge va coincidir amb les fires de França i van poder observar moltes de les festes que s'hi feien, a banda dels edificis emblemàtics que hi havia.

Després en Max va voler fer una visita a la seva família a Barcelona, i va decidir fer el viatge per terra, travessant els Pirineus. Va contractar un

guia i tres servents. Portaven quatre cavalls, dos dels quals anaven carregats fins dalt de les pertinences personals i de menjar. Durant el viatge van haver de fugir d'una bandada de llops famolencs i d'una tempesta de neu a mig camí. Quan va arribar a Barcelona, al cap de dos dies es va trobar que els seus pares s'havien mort, i com que a ell el van prendre per mort no el van heretar, i per tant va decidir contactar amb el seu amic d'Amèrica per saber com anaven els seus camps de tabac. El seu amic, que es deia Manel, li va dir que tot anava molt bé, que tenia 100.000 lliures al banc i els camps de tabac donaven 10.000 lliures al mes, era multimilionari.

En aquell moment va decidir deixar Europa i marxar cap a Amèrica, per veure amb els seus propis ulls la plantació que hi tenia.

Durant el viatge no van passar cap mena de peripècia, ja que el vent bufava en una bona direcció i el cel estava tan net com si l'haguessin acabat de rentar.

Quan va arribar, va anar directament a la seva plantació de tabac i el que va veure el va deixar bocabadat, ja que posseïa unes quantes desenes d'hectàrees i en el seu camp hi havia si fa no fa dos centenars d'homes treballant.

Mentre s'estava allà dret se li va acostar un home molt vell. El va conèixer a l'instant, era en Manel, el seu vell amic que s'encarregava de portar la plantació mentre en Max era fora. En Manel el va convidar a una copa de whisky, mentre li donava les novetats de tot el que havia ocorregut durant la seva llarga estada a Europa.

En Max va confessar a en Manel que ja estava tip de voltar per tot el món, i que volia conèixer una bona dona per formar una família i viure tranquil i en pau la resta de la seva vida.

En Manel li va explicar que justament feia una setmana que la seva filla havia tornat. Era metgessa d'una missió humanitària a l'Àfrica. Aquesta feina l'havia desgastat molt i ara buscava repòs.

A la nit van sopar plegats, i en Max no va poder treure els ulls de la Laura, que era el nom de la filla d'en Manel.

Dos mesos més tard es casaven.

Van tenir tres fills.

Abans de morir, en Max va veure complert el seu somni: tenir una família, una bona família.

Oriol Moles Gené

Com a casa, enlloc

Com cada dia, em vaig llevar i vestir i quan m'anava a rentar la cara vaig veure un foradet en una cantonada del mirall. Hi vaig apropar l'ull i vaig notar com si alguna força estranya em xuclés. Durant uns minuts, vaig viure una sensació molt estranya, no tocava a terra, estava surant! De cop, vaig aterrar en un lloc molt estrany.

—Estàs bé? —em va preguntar un home amb un somriure d'orella a orella, amb unes galtes vermelles i amb un vestit molt divertit.

—S... sí —vaig respondre tartamudejant.

—Que tens por? —em va preguntar sense parar de riure—. Jo no et faré mal! Ets al món de la felicitat!

Vaig girar-me i vaig veure un piló de gent rient i rient sense parar. Li vaig preguntar a un home:

—Per què riuen?

—Som feliços —va respondre—, ha, ha, ha.

—Mai no us passen coses dolentes, que no us agradin?

—Sí, però seguim rient, ens és igual —va respondre sense parar de riure.

—I si un amic està trist? —vaig preguntar molt sorpresa.

—Riem, riem i riem sense parar!

Només saben riure, vaig pensar. Em dirigí cap a l'ajuntament per preguntar com podia marxar d'allà. No volia viure amb gent despreocupada que reien com babaus.

—Pica tres cops amb els ulls tancats— em va dir el secretari sense parar de riure.

Així ho vaig fer i caigui en una bassa amb olor dolça, la vaig tastar i... Mmm... era xocolata!!

Però allò no era el millor, les cases eren fetes de núvols de sucre, amb finestres de piruletes i teulades de xocolata.

Les monedes que es feien servir eren de xocolata! Increïble, vaig pensar. Aquí sí que m'hi quedaré. Els dolços són el que més m'agrada,

així que vaig començar a menjar sense parar. Però al cap d'unes hores... Quin mal de panxa que vaig agafar! Aleshores vaig pensar en el que sempre em diu la mare: "No mengis tantes laminadures, que no són bones". Per primer cop vaig trobar a faltar els plats de peix i verdura que la mare em prepara. Així, doncs, vaig tornar a picar ben fort els peus per poder torna a casa.

Però aquest cop tampoc no va ser possible. Em vaig aixecar i el primer i l'únic que vaig sentir van ser crits, hi havia una guirigall... Tothom es pegava, es robava i la policia no deia res. Hi havia gent tan grassa que no cabia ni als cotxes tan grossos que tenien, mentre que al costat hi havia famílies que no en tenien ni per donar menjar als seus fills.

Hi havia mansions al costat d'una casa feta amb quatre pals. I mentre dues persones es menjaven un porc sencer, ben rostit, quatre nois compartien un sol plat d'arròs.

Vaig picar a la porta d'una casa.

—Bon dia, bon home! —vaig exclamar—. Que em podria donar un got d'aigua?

—No! —em va respondre sense pensar-s'ho dos cops.

Vaig tornar a intentar-ho.

—Si us plau, no tinc ningú, no sé com he arribat, i fa dies que no bec ni menjo res, només li demano un got d'aigua.

—T'he dit que no, nena! —i em va tornar a tancar la porta als morros.

Desesperada, vaig fer voltes fins a trobar una font i corrent vaig començar a beure aigua, fins que em pensava que explotava de tanta que en vaig beure.

Quan em disposava a marxar, una cosa estranya em va estirar. De cop i volta em vaig trobar altre cop a casa.

—Mare, pare! —vaig cridar. Els vaig explicar el que m'havia passat i amb raó no em van creure.

—En aquest viatge, m'he adonat que ens queixem perquè no ens agrada on, com, o amb qui vivim, però hauríem de veure el que he vist jo, perquè res, ni ningú, no és perfecte i ho hem d'acceptar.

Ni molt ni poc, com a casa enlloc!

Elisa Zárate Pineda

Records

Uns profunds ulls blaus resseguien, cansats però curiosos, les formes que les diminutes gotes de la pluja traçaven sobre els vidres de la finestra. Ja eren les vuit del vespre i l'Àlex seguia assegut sobre la vella cadira de fusta, esperant vanament que el succés d'algun fet extraordinari trenqués aquella monotonia. A ell potser no li ho semblava però al carrer, sota la cortina d'aigua transparent que ho embolcallava tot, s'hi amagaven moments tan màgics que només els que els vivien podien apreciar: un petó d'enamorats sota un paraigua compartit, un somriure de complicitat entre amics, una abraçada de retrobament després d'un llarg viatge, una mirada sincera plena de confiança... I és que en un dia de pluja pots descobrir moltes coses del teu voltant que abans no havies sabut apreciar.

Però l'Àlex era un nen, un nen d'onze anys normal i corrent, acostumat a la incessant activitat diürna i amant de l'estiu, la calor i el sol. Trobava a faltar les càlides carícies del sol contra la pell i el desig de refrescar-se amb la salada aigua del mar. Ja feia dies que esperava amb impaciència l'arribada del bon temps, de manera que aquell dia li suposava una certa desil·lusió.

L'embriagadora flaire de xocolata desfeta que arribava des de la cuina el va despertar del seu estat expectant. Es va aixecar i, guiat per aquella deliciosa olor tan casolana, es va dirigir a la cuina. Amb la fantasia d'un infant, la seva mare remenava la xocolata al ritme de la cançó que taral·lejava suaument. Ell va pensar que, mentrestant, podria distreure's amb alguna cosa per no fer tan delirós el temps d'espera. Buscant pels racons del passadís alguna de les bales de la seva col·lecció, va topar amb una escala de mà. Era l'escala de fusta que conduïa a les golfes i, en veure que la trapa era entreoberta, va tenir una idea molt millor. Va pujar amb peus de plom, procurant no fer soroll perquè la seva mare no se n'adonés. No sabia ben bé per què, però mai no l'havien deixat pujar en aquella part de la casa que a ell li semblava tan misteriosa. Sempre li

havien dit que era massa petit i que podia prendre mal. Però d'aquí a dues setmanes seria el seu aniversari i faria els seus esperats dotze anys. Ben mirat, tot i que als seus pares els costés acceptar-ho, potser començava a deixar de ser un nen.

Quan va entrar, era tot fosc i l'única llum que li permetia intuir què era cada objecte a partir de la seva forma era la tènue claror que arribava a través de la claraboia. Aquelles golfes feien olor d'històries amagades i a l'Àlex sempre l'havien fascinat. Després de buscar desesperadament una llanterna a les palpenes, va recordar que el bolígraf que duia a la butxaca dels pantalons feia llum. El primer que va desemmascarar fou un bagul immens, molt semblant als que apareixien en els seus contes fantàstics, sempre plens d'invents meravellosos. Es va sorprendre en veure que el gran cademat metàl·lic que custodiava els seus secrets era obert. Sense pensar-s'ho dues vegades, va alçar la tapa del cofre enèrgicament. Les ninetes dels seus ulls van deixar de lluir quan s'enfrontaren a la trista buidor que inundava el seu interior. Ni tan sols havia tingut temps d'imaginar la multitud de coses increïbles que s'hi podrien haver amagat.

Quan ja estava a punt de deixar-ho córrer, amb un peu recolzat al primer esglaó i pensant de nou amb la tassa de xocolata calenta que l'esperava, el seu sisè sentit l'advertí d'haver passat per alt alguna cosa realment important. Va fer mitja volta i descobrí, al fons del bagul, una troballa sorprenent. Es tractava d'un diari amb una preciosa tapa aigüamarina i, just damunt seu, una estrelleta de mar.

Decidit a llegir els records que algú havia volgut revelar en aquelles pàgines, va reconèixer sorprès la inconfusible lletra del seu avi. Un calfred el va recórrer de dalt a baix i tot un seguit d'imatges doloroses, que al seu dia havia intentat oblidar, li van passar davant la vista. Va recordar aquells ulls cànids, aquella última abraçada a l'hospital i li va semblar sentir, per segona vegada, la veu trencada i espantada del seu avi, preguntant-li: "Qui ets?". I no ho va fer intencionadament; simplement no podia penedir-se'n, perquè no el reconeixia. Tot i això, no sabia fins a quin punt havien arribat a ferir el seu nét aquelles dures paraules. L'Àlex no va poder evitar que els ulls se li neguessin de llàgrimes i, amb un nus a la gola, va començar la lectura:

*"Estimat Àlex,
Sé que algun dia aquells ulls d'aigua cristal·lina que, des del bressol,*

em miraven amb una curiositat innocent llegiran aquesta carta. Potser sorpresos, potser desconcertats, esperant respostes ressorgides i fent-se noves preguntes... No ho sé. De moment, tan sols et puc revelar que el bolígraf que ara il·lumina el meu missatge és el mateix que el que un 23 d'abril del 2008 va dibuixar amb delicadesa aquestes paraules. Com que sé que, desgraciadament, no tindrè el plaer de veure't créixer, d'aconsejar-te o de donar-te ànims, he decidit compartir amb tu els pensaments, els records i els secrets que encara conservo. Amb tu, només amb tu.

Diuen que no ens adonem del que tenim fins que ho perdem. Però el que m'angoixa més és que jo me n'adono justament abans de perdre-ho i, a més a més, sé que no puc fer res per evitar-ho.

L'olor del cafè matutí i la textura escumosa que, inevitablement, et queda sobre els llavis; el màgic so de les ones, guardat dins un cargol de mar; l'aire pur de les muntanyes quan t'omple els pulmons de benestar; l'halo de calor que t'embolcalla quan ets davant la llar de foc i les guspises de les flames que queden reflectides a les ninetes dels ulls; el tacte suau dels pètals de rosa... Tot són sensacions. Sensacions que poden semblar senzilles o, fins i tot, insignificants, però que desperten la felicitat adormida en els meus sentits. El temps s'empassarà el record d'aquests petits instants que mouen el meu interior, però no aconseguirà que desapareguin: la vida quotidiana me les oferirà una i altra vegada, me les evocarà dia rere dia.

El que de veritat em preocupa, m'entristeix i em marceix el cor és saber que els moments i les persones més importants de la meua vida se m'aniran esborrant gradualment de la memòria, com fotografies desaparegudes d'un àlbum, com petjades difuminades per l'onatge del mar en el pas sobre la sorra.

De manera subtil, amb les claus que obren els calaixos més insospitats de la ment, m'aniran robant els secrets que hi he guardat curosament al llarg de la meua existència. Crec que quan perds els ambients, les situacions i les persones que han marcat la teva personalitat, el "jo" que hi ha dins teu va morint a poc a poc, sense ser-ne conscient. És per això que he decidit escriure aquest diari: perquè les meves memòries no desapareguin amb mi. No és estrictament un diari personal; hi posaré fotografies, cartes, cançons, fragments de novel·les, històries creades per la meua imaginació, petits objectes... tots amb algun valor realment especial.

I és que les pèrdues poden ser guanyys. Perquè quan perds alguna cosa que forma part de tu, sempre n'apareix una segona que intenta omplir el buit que se t'ha creat. El poc temps que fa que sóc a l'hospital m'ha servit per adonar-me de la certesa d'aquesta afirmació. L'aïllament del teu antic món et permet fer noves amistats, amistats que molt probablement no hauries tingut ocasió de conèixer; la mort d'un ésser estimat fa que aparegui algú especial que et faci somriure de nou, mantenint viu el seu record; la paraplegia et pot fer descobrir tota la bellesa que són capaces de crear les teves mans; la malaltia t'ajuda a valorar la salut. És aquest l'esperit que manté viu l'hospital. A partir del moment en què vaig saber entendre això, vaig ser capaç d'aixecar-me i seguir vivint per ser feliç, gaudint de cada instant i respirant cada nova sensació. Perquè sabia que no podria revivre amb la memòria la màgia de cada petit detall. És possible que t'estiguis preguntant per què tu, per què a tu. El motiu se'm fa cada vegada més evident. No sé exactament què és el que ho fa, però els records on tu apareixes semblen més nítids i clars, com si estiguessin protegits per una espècie de capa invisible. Ets l'esperança que em protegeix de la desesperació. Ets el gran guany de la meva petita pèrdua. Però abans que la memòria em falli, recorda sempre aquestes paraules: ETS INOBLIDABLE.

Avi.

PD: Espero que hakis reconegut l'estrella. Jo ja no la necessito i sé que la deixo en les millors mans possibles. Ara, a canvi, et demano un petit favor: fes-li un petó a la mare de part meva. "

L'Àlex se sentia commogut pel sentiment de tristesa i enyorança que encara duia al damunt, però en els seus ulls resplendia la felicitat.

D'entre les mil preguntes que desordenaven els seus pensaments, en va sortir una: "com sabia l'avi que el bolígraf amb què ell escrivia, ara el tindria jo a les mans?". Ell mateix en va trobar ràpidament la resposta: no era un bolígraf qualsevol i d'això ja feia temps que se n'havia adonat. Li havia regalat el seu avi poc abans de morir i tenia la particularitat que la tinta, aparentment invisible, només es veia amb la llum blavenca de la llanterna que duia incorporada.

La resta de preguntes eren de moment massa complicades. Les guardaria i potser un dia, quan fos més gran, hi trobaria les respostes.

Va observar detingudament l'estrella i, amb la punta dels dits, va resseguir suaument les cinc puntes. Era un tacte agradable que ja havia experimentat abans. Aleshores, un flaix: aquella preciosa estrella de la col·lecció de fòssils del seu avi. Des de ben petit s'havia sentit atret per aquella estrelleta de mar que semblava parlar-li en el silenci. Quan va fer sis anys, l'avi va decidir regalar-li. Va ser un regal molt especial. Recordant això, l'Àlex va tornar a sentir l'alegria que l'havia omplert ara feia sis anys. En poc temps, l'estrelleta es va convertir en el seu amulet, únic i irremplaçable. Però quan l'avi es va posar malalt, l'Àlex va prendre la decisió de retornar-li la peça clau de la seva col·lecció. Estava convençut que l'ajudaria i li donaria forces, de la mateixa manera que ho havia fet sobre ell en infinitat d'ocasions. En aquell moment va perdre el seu amulet de la sort i ara, no només recuperava l'estrella, sinó l'esperit lluitador del seu avi.

Va restar una estona fullejant la història del seu avi, de la qual ell formava una part essencial. En acabar, es quedà pensatiu, fins que un crit dolç el va despertar d'aquella història amb gust de somni. Era la veu de la seva mare:

—Àlex, la xocolata!

Mentre baixava les escales amb parsimònia, l'Àlex va tenir la mateixa sensació que aquell dia que va descobrir qui eren els reis. Igual que llavors, havia tingut una bona estona diürna de reflexió i descobriments que l'havia portat a aquella conclusió. I aquella tarda, la lectura de la carta li havia descobert la història completa d'una persona, de la gran persona que hi havia més enllà del seu avi, de l'únic avi a qui havia conegut i que potser no havia sabut valorar completament. Va sentir la mare dient:

—Com és que no has vingut volant com sempre que hi ha xocolata?

L'Àlex va pensar “És que m'he fet gran, mare”. Sabia que aquella tarda havia mort una part del nen que encara era per deixar néixer l'adolescència. En entrar a la cuina, amb un somriure trist i alhora alegre, va fer un petó a la mare i li va xiuxiuejar a cau d'orella:

—Records de l'avi.

Clara Izquierdo Antó

Història d'una decisió

Em fascinen els vespres. I molt especialment, els vespres d'estiu. M'agraden fins i tot més que l'alba. I és estrany, ja que, si m'hi paro a pensar, em resulta més bonica la idea de l'alba, que amb el nou dia que ens brinda, sembla atorgar-nos alhora un reguitzell de noves oportunitats, vivències, possibilitats. Unes noves hores de claror per a aprofitar-les al màxim. Però no em convenç: jo segueixo enamorat dels vespres.

Són un espectacle natural de llum, ombres, fosc i siluetes que em captiva. I el millor de tot és que n'hi ha un cada dia! El teatre del cel no fa vacances, només canvia d'horari d'estació a estació; la funció dels vespres, la meua preferida, és gratuïta i dura una mitja hora.

Us heu parat mai a observar un vespre? La llum del dia va minvant cada vegada més, l'entorn passa d'un color ataronjat a un blau cada vegada més fosc. Aquest blau ho tenyeix tot, difumina els altres colors, els enfosqueix tot fent-los cada vegada més semblants els uns als altres... En aquest moment, les imatges deixen d'importar. L'únic que en queda és el retall de la seva silueta, que es perfila rere un cel d'un blau més clar, rogenc a vegades, o rere el meravellós disc de foc que potser encara es veu a l'horitzó.

Ja no distingim les formes que se sobreposen, i tots els colors se'ns presenten iguals, els confonem. El sol ja no el veiem, perquè se n'ha anat, però encara no és prou lluny. Tot aquest espectacle culmina amb la negra nit, que és la caiguda de teló que ens recorda que, en unes hores, i si donem una volta de 180° a les nostres butaques, en veurem un altre que és igualment espantós.

A poc a poc, doncs –perquè aquestes coses, les de la naturalesa, volen temps–, ens trobem submergits en una essència diferent: la de la nit.

I a l'estiu, els vespres són meravellosos. Ja no fa aquella calor enganxosa del migdia; passa un aïret que, sense ser excessiu, és agradable; la temperatura esdevé ideal. Ja no hi ha obligacions, es respira

llibertat.

En definitiva, sempre he sentit quelcom d'especial per aquest moment del dia -o de la nit?-. I m'agrada, també, perquè va ser un vespre quan va succeir un fet que potser alguns consideraran insignificant, però que em va animar a prendre una de les decisions més importants de la meva vida.

El meu gran dilema comença als 21 anys, cap a 22. Ja estava a punt d'acabar la carrera. La preocupació que tenia respecte al meu futur laboral va començar a esvaïr-se quan, un dia, vaig rebre una oferta de feina. Una empresa s'havia interessat per mi, i m'oferien una molt bona posició amb un sou encara millor. Durant un mínim de tres anys em dedicaria al que havia estudiat, cosa que m'omplia de goig. Sempre m'havia amoïnat aquest tema, el fet de trobar feina en una cosa que m'agradi. Per entendre'ns: dedicar-se al que s'ha estudiat, i haver estudiat el que a un li agrada, crec que és el somni de qualsevol. I el meu, és clar. Sona a situació perfecta. Però l'afició, els estudis i la feina, òbviament, no són els únics factors a tenir en compte per a obtenir la felicitat *absoluta*. Serien suficients per a una felicitat *vocacional*.

En això, no obstant, no hi vaig caure fins llavors. Hi havia una condició. Un detall molt dolorós, dolorós perquè fins aleshores mai no l'havia posat en consideració: hauria de treballar a l'estranger.

Mai no m'ho havia plantejat. És molt difícil. Vull dir que és molt senzill imaginar-se a un mateix vivint a l'estranger, fent turisme, anant a festes, fent-se l'*exòtic*. Però estàvem parlant d'una estada de tres anys mínim (quan tens 21 anys, 3 encara te'n semblen molts), d'un idioma per aprendre i de llargues temporades sense veure la família ni els amics.

El primer que vaig fer va ser comunicar-ho a la família. Jo no tenia les coses clares i sé per experiència que, *sovint*, una bona conversa és el millor mètode per a aclarir i ordenar les idees que ballen pel cap. Remarco el *sovint*, perquè en aquella ocasió no va funcionar. Recordo que ho vaig dir a l'hora de dinar, aprofitant que hi érem tots quatre, els pares i la meva germana, que és més petita que jo. Les reaccions van ser molt diferents...:

La meva germana em deia que no fos ximple i que ho aprofités, que ella en el meu lloc "piraria" sense dubtar-ho, i que "sembles un aturat, xaval, a la teva edat ja toca abandonar el niu". Quan tens 17 anys, 22 te'n semblen molts. I quan tens 17 anys, prendre decisions és més fàcil.

El meu pare, defensor com sempre del fet que els seus fills gaudissin de bastant autonomia, no em va aconsellar. Bé, sí, el seu consell va ser el de sempre: “La vida és un llibre en blanc que tu has d’escriure. Si vols que el protagonista se’n vagi a l’estranger, considera-ho i prepara’t per al següent capítol”. Em recorda una frase que vaig sentir anys enrere: “La mala notícia és que el temps vola. La bona notícia és que tu n’ets el pilot”. Però aquesta última em recordava un avió, que era el que hauria d’agafar per anar-me’n, i preferia no pensar-hi.

La mare es va posar contentíssima i em va fer molts petons. Però tampoc no em va ajudar a decidir-me. Em deia que era una decisió que havia de prendre jo i que no havia de fer cas del que em diguessin, ni deixar-me influenciar per ningú. Jo no buscava que algú em digués el que havia de fer! Només buscava inspiració, o una bona llista de pros i de contres, i no la trobava per enlloc.

La reacció dels meus amics va ser lleugerament diferent. Alguns que havien estat d’Erasmus em deien que em tirés a la piscina, altres pensaven en el temps que passarien sense mi i posaven en dubte que allò em convingués: “Però vols dir? Tant de temps? I sense conèixer-hi a ningú? Jo no podria...”.

Tot plegat era massa. Massa coses al meu cap. Si hi anava trobaria a faltar la meua gent, i passaria un temps d’adaptació que seria, de ben segur, molt dur –si és que arribava a culminar mai, l’adaptació-. No hi tenia amics, allà. Estaria completament sol. És clar que potser arribava a conèixer gent. Els col·legues de la feina potser serien simpàtics. Però i si no ho eren? Realment la feina i el sou em compensarien aquesta possible manca de relacions personals? És clar que, si em quedava, desaprofitaria una molt bona oportunitat. En certa manera m’estalviava maldecaps, això és veritat... Malgrat tot, la vida al poble no em desagradava. Marxant podia perdre o guanyar. Però precisament, quedant-me, mai no sabia si estava perdent o guanyant.

Va arribar l’estiu. La feina començava al setembre i jo havia de respondre amb antelació. El temps se’m tirava a sobre, m’estaltonava.

Jo, que sempre havia viscut una vida tranquil·la al poble, sense preocupacions massa serioses, em trobava amb un canvi sobtat que podria capgirar la situació que havia viscut fins llavors. Mai –i puc sentir-me’n afortunat– se m’havia presentat un esdeveniment que marqués la meua vida fent tant terrabastall. Mai m’havia mudat, mai havia passat una llarga temporada a l’hospital, mai havia passat per cap separació o

trencament traumàtic, i tinc la sort de no haver perdut mai cap am estat ni parent per accident. Tots aquests són fets greus, que de ben segur estableixen un abans i un després. Jo no coneixia cap abans ni cap després, jo vivia en un ARA que s'estenia al llarg dels meus 22 anys d'existència. La gran diferència era que, la majoria de les vegades, un no es veu amb poder de decidir quin canvi hi haurà a la seva vida. El canvi es produeix i prou, i toca acceptar-ho i adaptar-se, o resignar-se. No hi ha més a fer. Però en el meu cas, jo era l'únic responsable de mi mateix. I si l'espifiava, el culpable només seria jo. Potser era això el que em feia més por: equivocar-me. Errar, i no poder maleir cap altra cosa que una decisió mal presa. Mal presa per mi.

Cada vida és diferent i les experiències són infinites. Alguns potser tindrien el veredicte de seguida, però a mi prendre'l m'espantava, molt.

Un vespre vaig anar sol a la platja. No hi havia ningú i vaig decidir que oblidaria el meu dilema durant *l'espectacle*. Em vaig treure les sabates i em vaig acostar a l'aigua. Les onades anaven i venien sense pausa i els meus peus s'enfonsaven en la sorra molla. Vaig tancar els ulls i vaig respirar fondo. I de sobte vaig notar una textura estranya als peus, una textura impròpia de l'aigua. Vaig mirar-me'ls de seguida i, entre la foscor, vaig distingir una ampolla de vidre que retornava al mar després de la incursió als meus peus, com un infant trapella que s'amaga després de fer una malifeta. La vaig engrapar; la platja no era el lloc que li pertocava a una ampolla de vidre. Vaig escodrinyar el meu voltant, amb els ulls entretancats, intentant localitzar un contenidor verd. Mentre m'hi dirigia, però, em vaig fixar bé en l'ampolla: no era buida, hi havia un paper a dins, una carta.

Em va venir a la ment la melodia de *Message in a bottle*, de *The Police*. La curiositat es va apoderar de mi, com si em circulés per dins un impuls elèctric, i vaig córrer cap al primer fanal que vaig trobar per veure amb claredat el que hi havia escrit.

Que curiós! No m'hauria imaginat mai que em trobaria un missatge en una ampolla. Tampoc no se m'hauria acudit mai enviar-ne cap. Perquè, vaja, a qui l'envies? Qui és el destinatari? Quan l'escrius no saps qui el rebrà i, quan el reben, tampoc te n'adones. No obtens resposta de cap tipus, ni veus la reacció de qui ho llegeix. Tot plegat no té gaire sentit.

El cas és que em vaig disposar a obrir l'ampolla i a desenrotllar el paper. Deia així:

Algunes vegades s'ha de decidir entre una cosa a què s'està acostumat i una altra que ens agradaria conèixer. L'home que pretén veure-ho tot amb claredat abans de decidir, mai no decideix.

Quan pensem que el demà mai no arribarà, ja s'ha convertit en ahir. El futur té molts noms: Per als dèbils és l'inabastable. Per als temerosos, el desconegut. Per als valents, és l'oportunitat.

*Als grans senyors que em van canviar la vida: P. C., H. A., H. F., V. H.
Moltes gràcies.*

I prou. Cap firma ni pista per a identificar l'autor. Quina casualitat, no? Massa, de fet: mai m'havia trobat un missatge en una ampolla, i per una vegada que el trobava, semblava fet a mida per a mi. Molt oportú, sí senyor.

Vaig mirar al meu voltant i vaig tornar a la riba. Ja era gairebé completament fosc. No es veia ningú, no vaig poder trobar cap dels meus amics sospitosos de ser els autors del que podia ser una brometa. Vaig acabar per determinar que allò havia estat fruit de la més impressionant casualitat. El missatge no anava adreçat a mi, sinó a quatre "grans senyors" que no coneixia. Però el seu contingut convidava a llençar-se a l'aventura, sense cap dubte.

I aquesta carta d'origen desconegut va ser la que em va empènyer a marxar del meu país. Vaig decidir que deixaria de banda allò a què estava acostumat, que prendria la decisió amb la part, sempre present, d'incertesa; i que deixaria de ser un *temorós* per a convertir-me en un *valent*.

El dia que vaig agafar l'avió va ser el dia en què tot va començar de veritat. El viatge, tan abstracte setmanes enrere, es va fer tangible quan, des de la finestra de l'aeroport, vaig veure el meu avió. La cosa anava seriosament i ja no hi havia marxa enrere. Vaig plorar, van plorar. Tenia por. Molta. Notava tot el pes del penediment d'últim moment, que m'engolia els ànims i em treia la força.

Vaig agafar aquell avió amb inseguretat i incertesa, però el vaig agafar.

Ara ja ha passat un any i set mesos d'ençà que vaig marxar. Sóc feliç i afortunat, m'agrada la meua feina i em porto molt bé amb els meus col·legues. De fet, no es descarta la possibilitat d'allargar el contracte més enllà dels tres anys que havíem pactat. Ja em puc fer entendre en la nova llengua gairebé sense problemes, la veritat és que tothom em va acollir agradablement. Mantinc el contacte amb la família, de fet d'aquí

a poquet me'n torno a casa per passar uns dies amb tots ells. Els que eren amics meus de debò segueixen sent-ho, això sí, no són tants com jo em pensava. Oh, i tinc una xicota preciosa, un encant de noia. Me la va presentar un dels meus veïns no gaire després d'arribar, i em va ajudar a endolcir el mal tràngol de l'adaptació, que no va ser gens fàcil... Van ser unes setmanes o fins i tot uns mesos molt durs. Però crec que, tot plegat, ha valgut la pena. Crec que vaig prendre la decisió encertada. Bé, és cert que no en puc estar segur: a la vida, totes les decisions comporten l'elecció d'un camí i el rebuig d'un altre, el qual no arribem a conèixer mai. No puc saber què és el que m'he perdut, però intueixo que no és millor que el que he guanyat.

Ara només em resta enviar un missatge d'optimisme i ànim a tots els indecisos, tal com jo en vaig rebre un al seu moment que em va ajudar a fer el gran pas. I, sobretot, donar les gràcies als quatre grans senyors anònims que, a mi també, em van canviar la vida: P. C., H. A., H. F., V. H.

Aquell vespre d'estiu algú somreia des de l'espigó de la platja, el missatge havia arribat on havia d'arribar. No tenia cap dubte que tindria l'efecte desitjat: El destinatari era un romàntic molt reflexiu, i segur que es rendiria davant d'una casualitat tan extraordinària... Ella el coneixia molt bé, al capdavant, era el seu germà.

Aina Garí Soler

2n premi del Grup D de prosa
de la XXVIII Mostra Literària del Maresme

La ciutat dels llibres

No entenia com havia arribat fins allà, tampoc no sabia d'on venia i no recordava res del meu passat. El fet és que feia uns dies que vagava sense cap rumb per aquella terra inhòspita. A més, per alguna estranya raó, em sentia deprimat, trist i buit de tota mena d'esperança. El pla desert que s'estenia davant meu no m'oferia més alternativa que continuar movent-me sense saber cap a on ni per què. De tant en tant em trobava alguna empremta solitària a la sorra. Jo la mirava una vegada i una altra intentant endevinar de qui devia ser, després el vent, infatigable, l'esborrava per sempre més. També algunes veus en la llunyania em feien creure que no estava sol, però potser era la meua imaginació perquè per més que forçés la vista l'únic moviment que podia apreciar era el de l'ombra d'alguns núvols sobre terra.

Poc podia sospitar que el gran canvi s'apropava. Va ser un matí, després de deixar-me caure trencat pel cansament. Un impuls que no podia entendre em va obligar a posar-me dret i llavors vaig sentir la presència d'una gran força que venia cap a mi. Un remolí de sorra em va cegar i vaig notar com el meu cos s'elevava i em veia arrossegat fins al cel. El més normal hauria sigut sentir por, témer per la meua vida. Però no va ser així, més aviat tot el contrari. A mesura que ascendia, la tristor que havia sentit es va començar a evaporar amb l'aire d'aquell fort vent. Ja no hi havia dolor i, sense saber per què, em vaig veure alliberat. Tot va començar a tenir sentit i en la complexitat de la situació vaig intentar analitzar les raons que havien produït aquell canvi en la meua forma d'ésser. No vaig trobar cap resposta però això no em va importar. Em sentia feliç. Possiblement aquella era l'última sensació que tindria en la meua buida existència però tampoc això em va preocupar. Només tenia ganes de riure i, gairebé sense voler, vaig començar a cridar i a expressar la meua recent adquirida il·lusió amb unes riallades descontrolades. Com més i més lluny em portava aquella ventada, més gran era la meua felicitat.

De sobte vaig comprovar com aquella mena de tornado que m'havia transformat començava a perdre força. Ja no em movia però continuava surant a l'aire. Vaig intentar veure alguna cosa mirant al meu voltant però encara aquell núvol de sorra no em permetia saber on em trobava. Vaig començar llavors a sentir un pessigolleig que em va indicar que estava descendant. Aquella sensació, que en principi no em va molestar i fins i tot em va resultar agradable, va anar augmentant fins a arribar a espantar-me: la meua caiguda estava agafant massa velocitat. El plaer va donar pas, en uns breus segons, al terror, ja que el núvol es va començar a dissipar i vaig comprovar com m'estava apropant, a un ritme vertiginós, a terra. Però ja era massa tard per reaccionar perquè, abans de pensar en quina possibilitat tenia de salvar la meua integritat, vaig notar un fort cop al cos que em va deixar abatut sobre una freda i grisa vorera.

Estava sencer. Tot i l'aparatositat de la caiguda no semblava que estigués ferit. Fins i tot em trobava animat i, després de comprovar amb lleus moviments que em trobava bé i tenia sensibilitat, no vaig trigar gaire a posar-me dret. El primer que vaig notar va ser la potent llum d'un sol, desconegut fins a aquell moment per mi, il·luminant el meu físic i la meua ment d'una manera reparadora. Quan la meua visió es va adaptar a aquella claror vaig poder observar amb sorpresa el lloc on havia arribat. Em trobava en una ampla avinguda transitada per tot tipus d'obres literàries. Unes eren grosses, amb una gran quantitat de pàgines que dificultaven el seu moviment, i d'altres eren primes com jo; unes es veien gastades i maltractades pel temps mentre que les més noves lluien la seva impecable imatge amb un caminar graciós i rítmic. Totes elles no deixaven ni un instant de moure's d'una banda a l'altra del carrer donant vida a aquell paisatge urbà, ordenat i caòtic al mateix temps. La qüestió era que, més enllà de provar d'esbrinar on em trobava, per un conte jove com jo era del tot encoratjador comprovar que ja no estava sol.

Mentre continuava absort contemplant tot el que passava al meu voltant no em vaig adonar que algú m'observava des de la vorera de davant. Va creuar el carrer amb pas segur i aviat el vaig tenir al meu costat demanant la meua atenció. Jo, que anava fent voltes sobre mi mateix per no perdre cap detall de la curiosa societat que acabava de descobrir, no vaig poder evitar tenir un sobresalt quan em vaig trobar de cara amb aquell llibre que em mirava fixament només a uns centímetres de mi. Es tractava d'un exemplar de tapes dures, rústiques, molt elegants.

El seu gruix em va impressionar. Potser arribava a les mil pàgines i jo al seu costat semblava un trist annex. No em va dir res. Només em mirava esperant alguna reacció per la meua part. Enmig de tot aquell enrenou em va semblar adequat saludar l'única obra que havia reparat en la meua presència.

—Hola. Acabo d'arribar.

El tom va somriure llavors com si hagués aconseguit allò que es proposava i, exactament, ho acabava de fer.

—Així que parles català. Estava esperant que em diguessis alguna cosa per poder comunicar-me amb tu. Comprèn que aquí arriben llibres de tot el món i en totes les llengües —va dir finalment amb una veu aguda, que poc tenia a veure amb el seu aspecte físic, i amb un to amable. La velocitat de les seves paraules era endimoniada—. Suposo que et deus estar preguntant on et trobes —em va qüestionar per continuar parlant un segon després sense deixar-me respondre—. Et dono la benvinguda a la ciutat dels llibres, el lloc on habitem totes les creacions literàries de la història. Des d'ara aquest món és casa teua.

Vaig intentar fer-li una pregunta davant aquesta primera sorprenent revelació però no la va necessitar per continuar fent els seus aclariments.

—Oh, perdona, no m'he presentat. Sóc el diccionari de guàrdia i avui, com que és el teu primer dia, et faré de guia.

—El diccionari de guàrdia? —vaig poder articular mentre el gruixut llibre agafava aire.

—Sí. Les autoritats han decidit que com que els diccionaris som els més preparats, perquè contenim totes les paraules existents i el seu significat, també som els més indicats per aclarir qualsevol dubte que tingueu les obres noves. Ja ho veus, un ofici entretingut.

El diccionari va treure uns papers i va començar a omplir una mena de formulari que, vaig suposar, deixaria constància de la meua arribada. Jo vaig tornar a mirar al meu voltant i no vaig poder evitar sentir-me molt petit. Només era un conte.

—Però, mira'm —li vaig dir interrompent la seva feina—. Només tinc unes quantes pàgines. Segur que aquest és el meu lloc?

—Oh, pobre petit —va contestar amb un to condescendent—. No has de preocupar-te per això. El pes dels llibres no és físic. És la profunditat de les seves paraules el que calibra la seva importància. Ja ho entendràs —va sentenciar sense donar més transcendència a l'assumpte. Després va tornar a fixar la seva mirada en els documents que estava omplint. Va

repassar visualment totes les qüestions de dalt a baix donant el vistiplau al treball fet i, sense treure la vista dels papers, em va tornar a parlar.

—Bé, ja està gairebé tot. A veure... quant temps has estat a la plana dels oblidats?

El meu gest li va respondre i va comprendre de seguida que jo no tenia ni idea del que em parlava.

—És el lloc d'on vén. El desert. La plana dels oblidats és la terra on es troben totes les obres que s'han escrit i que encara no han aconseguit tancar el cercle, és a dir, que encara no han estat llegides per ningú.

—Ara començo a comprendre! —vaig exclamar veient-ho tot molt més clar—. Quan m'han llegit he ascendit fins a aquest món. Per això vaig sentir aquella emoció.

El diccionari va riure davant la meva deducció.

—És clar. Quina altra cosa podria fer-nos més feliços que completar la nostra funció? És per al que hem estat creats. Aquells pobres llibres que es queden per sempre a la plana dels oblidats viuen l'infern de la ignorància, que és encara pitjor que el de l'oblit.

Vaig meditar durant un moment sobre aquest punt i vaig comprendre que les nostres lletres, les nostres paraules ordenades de manera acurada pel seu autor i, fins i tot, els signes de puntuació que hi donaven més sentit, no tenien més raó d'ésser que ser llegits per algú capaç de desxifrar el nostre llenguatge.

—Puc comprovar... —va continuar el diccionari escrutant els seus documents i interrompent els meus pensaments— que tens sis germans a la ciutat. Bé, et portaré amb ells i pel camí continuarem parlant.

—Que tinc germans? Què vol dir això? —vaig preguntar-li realment intrigat per aquella nova revelació.

—Es tracta d'altres obres escrites pel mateix autor que et va crear a tu.

Allò era molt interessant.

—Així que tenim el mateix amo.

—No, no et confonguis. El teu amo és el món sencer. A ell pertany des que et van acabar d'escriure. Al nostre autor li hem d'agrair la nostra existència i l'estimem perquè és el nostre pare però és el món el que ens fa perdurar en el temps i evita que morim.

—I com puc saber qui és el meu pare?

—Molt fàcil. Ho diu aquí, a la teva portada.

Vaig mirar cap avall girant els ulls fins on vaig poder però em va ser

impossible distingir aquelles lletres daurades que es mostraven a l'inrevés per mi.

–M'ho pots llegir? –li vaig demanar impotent.

–És clar. El teu nom és L'home *que creia en les fades* i el teu pare és Ernest Boix. Així que tranquil, no aniràs a l'orfenat.

–L'orfenat?

–És l'edifici on s'instal·len totes les obres anònimes, d'autor desconegut.

En aquell moment em vaig sentir complet. Fins llavors no havia sospitat que tingués una identitat i molt menys una família, més que res perquè desconeixia aquells conceptes, però les paraules del diccionari em van omplir d'una forma estranya, com si fins que no havia arribat a aquell lloc m'hagués mancat alguna cosa.

Sense tornar-ho a plantejar vam començar a caminar carrer avall. El temps era esplendorós a la ciutat aquell matí i una gran quantitat d'obres havien sortit a gaudir-ne. Mirant als meus nous conciutadans vaig observar com d'alguns d'ells penjaven una mena de medalles. No vaig dubtar ni un moment a preguntar-li al meu guia pel significat d'aquells distintius.

–Veig que ets molt observador –va contestar de manera agradable–. Tant de bo algun dia també pengin de tu aquests galons. Es tracta d'una distinció entre estaments. A la nostra societat no tots som iguals. Les obres que porten penjat un galó és perquè són una segona edició; si porten dos galons, una tercera edició i així successivament. Com més galons tens més s'escolta la teva veu a la nostra societat.

–La veritat és que esteu molt organitzats –vaig apuntar.

–Hem estat creats per l'home i és normal que seguim els seus models. Tot ho va començar el primer volum de Política, filla d'Aristòtil, i després hem anat evolucionant juntament amb el pensament humà.

Vam continuar el nostre rumb. Jo no sabia ben bé on anàvem però confiava en aquell llibre que tant m'estava ajudant. A mesura que avançàvem vam deixar darrere la gran avinguda on havia caigut i ens vam introduir ens uns carrers encantadors, plens de flors i amb les parets pintades de colors alegres. Dels balcons, tots amb plantes, penjaven tires vermelles i l'aire feia olor de primavera.

–On ens trobem? –vaig preguntar encuriós i abstret per l'ambient.

–Aquest és el barri de la poesia. Aquí viuen fills de Machado, Neruda, Benedetti o Martí i Pol.

—Deu ser el més bonic de tota la ciutat.

—Sí, però no oblidis que tota cara té la seva creu. Mira aquests carrers—em va proposar assenyalant uns carrerons apartats del bullici i l'alegria que havíem vist al carrer principal.

Vaig poder observar com la llum es transformava en fosc en aquells racons. Semblava com si un núvol s'hagués posat sobre aquells punts concrets i només el fet de mirar cap allà va fer que sentís un calfred.

—Quin barri és aquell?

—És el mateix barri però la poesia ha expressat tot tipus de sentiments al llarg dels anys. Alguns són optimistes com un vent vora el mar però d'altres mostren el dolor i el patiment dels seus autors. Allà viuen els fills de Baudelaire, Verlaine o Rimbaud. Diuen que les seves frases estan maleïdes —va afegir finalment fent que la seva veu aguda prengués un to sinistre.

No vaig voler centrar els meus pensaments en la tristor d'aquelles ànimes i vaig tornar a contemplar la vida que m'oferia el bany de colors del carrer central.

A mesura que vam anar avançant vam travessar altres barris: un amb edificis quadrículats i molt ordenat on vivien les guies; un altre ple de cinemes, on habitaven els guions, i també un barri ric, adornat amb tot tipus de luxes, on es veu que feien vida uns llibres anomenats *best sellers*.

Vam arribar finalment a una gran plaça on s'havien donat cita tota mena de llibres que omplien fins a l'últim racó. Al fons, just davant d'un gran edifici amb una torre coronada amb un campanar, hi havia un escenari i a sobre, una taula on semblava que tindria lloc algun tipus de conferència.

—Ah, sí, me n'havia oblidat —es va dir per a si mateix el diccionari—: avui és el gran debat.

—Un debat?

—Sí, dues obres antigues s'han citat avui en aquesta plaça per discutir els seus punts de vista. Són dos llibres que tracten el tema de la religió: la Bíblia i l'Alcorà —va aclarir mentre feia esforços per arribar a veure la taula on tindria lloc la discussió.

Mentre passejava la mirada per la plaça va trobar algun conegut.

—Torno ara mateix. Vaig a saludar un amic.

El diccionari es va perdre entre la multitud i jo em vaig dedicar a gaudir de l'ambient tan vital que m'oferia aquella aglomeració d'obres.

De sobte vaig sentir com algú m'estirava la tapa enrere violentament i jo em vaig girar espantat. Vaig veure un llibre que em mirava fixament, amb una profunditat intimidatòria. El seu aspecte era molt descuidat i estava tot ple de plecs. Davant la meua sorpresa va començar a sacsejar-me i a articular unes paraules sense sentit.

–La ciutat... l'edifici... compte... s'apropa... Foc! Foc!

–Deixa'l tranquil –per fi el meu guia havia tornat i la seva veu em va sonar dolça i celestial.

Aquell llibre migpartit el va mirar i em va deixar anar. Va pensar per un instant si li era convenient enfrontar-se al diccionari però després de mirar-lo de dalt a baix va fer uns quants passos i finalment es va allunyar de nosaltres.

–Qui és aquest? –vaig preguntar encara una mica sobresaltat.

–Era una bona obra però ha perdut el seny.

–Com és possible que un llibre es torni boig?

–Molt fàcil. Va perdre pàgines i amb elles el seu sentit. Va ser en un incendi en què va arriscar la seva vida per salvar la integritat d'un incunable, l'espècie més protegida de tota la ciutat. Des de llavors ells viuen a l'esfera superior amb les obres universals i molt poques vegades els veiem per aquí.

–Són com déus.

–Pot ser, però que no et sentin la Bíblia i l'Alcorà. El fet és que la presència del nostre amic m'ha recordat que haig de posar-te en guàrdia davant les tres úniques coses que poden destruir-nos. Primer, com ja t'he dit, el foc. Mai, mai facis foc. Només que perdem una de les nostres pàgines podem acabar com el teu amic o pitjor, si ens cremem la nostra existència serà insalvable. Segon, l'aigua, no et mullis. Et tornaries molt feble i et podries trencar. Si veus que plou no surtis de casa teva...

De sobte una sirena ensordidora va interrompre les seves paraules. El gest del diccionari va canviar i vaig poder veure la por en els seus ulls. Es va girar i va mirar al cel mentre la resta de llibres que s'havien concentrat a la plaça començaven a córrer espantats i buscant refugi. Jo em vaig quedar immòbil. No sabia què fer i el meu guia continuava mirant a la llunyania esperant l'arribada d'alguna cosa.

–Però, què passa? –vaig preguntar finalment horroritzat pel terror que vaig veure a les mirades de la resta d'obres.

–Aquest és el nostre tercer enemic –va contestar assenyalant un blanc i fred corrent d'aire que s'apropava fins a nosaltres– és l'onada

del temps.

Vaig mirar impressionat per la dimensió d'aquell vent i ara també vaig tenir por d'aquella força desconeguda per mi. Un primer pensament m'obligava a distanciar-me el màxim possible de l'onada però el diccionari, mirant-me de reüll i veient que m'havia disposat a sortir com una bala, em va agafar i em va mantenir allà quiet al seu costat.

—No serviria de res. Et trobaria —va afegir amb la veu buida com la d'un fantasma.

La plaça s'havia quedat deserta en qüestió de segons. Només quedàvem nosaltres dos plantats com dos arbres i contemplant la majestuositat del fenomen. Un petit llibre es va apropar fins a nosaltres. Semblava perdut i desorientat. Estava tan atemorit que tremolava i, no sense esforç, va aconseguir articular algunes paraules mentre s'abraçava al diccionari.

—Si us plau, ajudeu-me.

No va trobar resposta en el gruixut exemplar que el va mirar amb llàstima i el va apartar d'ell.

—No et preocupis. Tot sortirà bé —li va dir amb un mig somriure.

El petit llibre li va correspondre amb llàgrimes als ulls. No va tenir temps per a més. La gran onada d'aire va arribar fins a nosaltres i aviat ens vam veure embolicats per una tempesta de furios vent molt semblant a la que m'havia portat fins a la ciutat dels llibres aquell matí. Les nostres tapes van començar a obrir-se i tancar-se frenèticament i les nostres pàgines van ballar de forma delirant al ritme d'aquella ventada. Tot i així vam tenir sort perquè ens manteníem sencers davant aquell misteriós atac. Enmig d'aquell violent remolí vaig poder alçar la vista per descobrir que el petit llibre que feia un moment ens havia demanat ajuda no estava aguantant l'envestida que la natura ens havia preparat. Les seves tapes estaven ja mig penjant del llom mentre que les seves pàgines, esquinçades i arrugades, començaven a volar originant una pluja de paper que va eclipsar per un moment la llum del dia. Quan, finalment, el vent va passar de llarg, el llibre s'havia desintegrat. Jo vaig córrer fins on havia començat a trencar-se per buscar algun indici de la seva existència però va ser inútil. No n'havia quedat ni rastre.

—Però, què ha passat? —vaig preguntar quan vaig veure que el diccionari s'acostava.

—És inevitable. De la mateixa manera que tu has arribat aquest matí fins aquí perquè haves estat llegit, l'onada del temps posa en ordre

l'efecte invers, és a dir, quan a la terra dels homes tothom t'ha oblidat i ningú et llegeix perds el sentit i has de desaparèixer per donar pas a les noves generacions. Aquest pobre llibre ho sabia. Devia haver estat ferit amb les anteriors onades.

–Vols dir que si arriba el moment que ningú em llegeix acabaré desfet per aquest vent?

–Sí, però no et preocupis. Acabes d'arribar. El teu camí no ha fet més que començar.

Aquestes paraules no em van acabar de tranquil·litzar ara que havia descobert que la nostra existència podia ser finita, que la vida té fi. A poc a poc els llibres van començar a sortir dels seus amagatalls i van ocupar la plaça on, en qüestió de segons, va tornar la normalitat i es va continuar preparant el debat com si res hagués passat.

–Es fa tard –va apuntar el meu guia– val més que continuem.

Sense articular cap més paraula vam emprendre el nostre camí allunyant-nos del bullici per tornar fins a uns carrerons molt tranquils.

–A quin barri viuré, jo? –vaig preguntar intrigat mentre analitzava la decoració futurista d'una zona on vivien els llibres de ciència ficció.

–Ja hi som molt a prop. Viuràs a la urbanització de la literatura catalana. Allà coneixeràs grans obres, filles de Mercè Rodoreda, Salvador Espriu o Ramon Llull. Tot un luxe.

Amb els nostres passos els edificis van quedar enrere per deixar pas a un paisatge de cases baixes. Aquells carrers eren molt més tranquils i vaig sentir calma en sortir del centre de la ciutat.

–Encara et queda molt per aprendre d'aquest món –em va dir el diccionari mirant cap endavant– però la meva funció acaba aquí. Des d'ara els teus germans t'instruiran en tot el que et faci falta.

Aquelles paraules em van posar una mica nerviós. Com seria la meva família? Em cuidarien? Es portarien bé amb mi? Una sèrie de preguntes va aparèixer en la meva ment però no tenia cap resposta. Això sí, sabia que els meus dubtes es començarien a aclarir en un moment.

A mesura que avançaven cada cop hi havia menys obres pel carrer. En el nostre últim tram ens vam creuar amb un llibre que es deia *Laura a la ciutat dels sants*, fill de Miquel Llor, que va saludar de forma educada, i amb *Canigó*, fill d'un tal Jacint Verdaguer, que anava de presa i no es va adonar de la nostra presència. A la següent cantonada el diccionari es va parar.

–Bé, ja hem arribat. Aquesta serà casa teva.

Vaig mirar amb curiositat. Un petit jardí adornat amb molt de gust i amb gespa donava pas a una casa petita però molt bufona. Des de la nostra posició se sentien unes veus parlant a l'interior. Segurament es tractava dels meus germans.

—I què haig de fer ara? —vaig preguntar innocentment.

—Tu què creus? Travessa aquest jardí i toca el timbre. Ells t'estan esperant. Veuràs com tot va bé.

Vaig obrir lentament la porta baixa de fusta, que em donaria pas a la meva nova vida, vaig fer un parell de passos i em vaig tornar a girar.

—Moltes gràcies per tot.

El diccionari em va mirar amb tendresa i em va tornar a animar.

—De res, però no badis més. Ens tornarem a veure.

Vaig agafar aire abans de veure com el meu guia girava i començava a caminar carrer avall allunyant-se de mi. Jo no vaig tenir més alternativa que continuar el meu camí cap a la porta de la casa. Durant aquell matí cada pas m'havia ensenyat alguna cosa, i això en definitiva és la vida, però era conscient que el desert s'havia acabat per mi, que començava la meva veritable existència i que, encara que tingués por, la viuria orgullós de significar alguna cosa per algú que em descobrís entre una muntanya de llibres, entre milers de fulls. Aquesta era la meva funció.

Nota de l'autor: Si alguna vegada trobeu un llibre, poema, conte o qualsevol obra escrita heu de saber que li donareu vida amb la vostra lectura. El traureu de la plana dels oblidats i el portareu fins a la ciutat dels llibres, on trobarà la seva raó de ser.

Gustavo Giménez Limones

Quatre coses d'estar per casa

La mort que dóna vida

L'Andreu feia dies que anava capficat. De nit, havent sopat, sortia sol i buscava l'estratègia més adequada per exposar a la dona la manera d'enllestir el matrimoni. Feia temps que n'estava tip, feia temps que no l'aguantava. Allà on abans tot eren virtuts ara només hi trobava defectes. La Margarita, la Margot que li ha dit tota la vida, havia estat una mossa posseïdora de tots els encants, era rossa, amb cabells rinxolats d'arcàngel, ulls frescos d'un blau que es confon amb el verd, però el pas del temps no perdona i l'havia feta malbé de manera despietada. L'Andreu cada vegada era més esquerp i solitari i tenir-la al costat del llit se li feia difícil, gairebé insuportable. N'estava cansat, molt cansat.

Una nit, en una d'aquestes passejades íntimes i nocturnes que practicava tan sovint per escapar-se de la pròpia, es va trobar un bagul, més concretament una caixa de mariner. Se la va mirar i remirar i li semblà bonica, era pintada amb traça i el dibuix reproduïa l'escena bíblica de la decapitació de Judit. Decidit, marxà amb urgència a buscar el cotxe. Volia fer-se propietari d'aquella troballa i l'única manera que tenia de tragar-la era amb el vehicle. Una vegada tornat, va començar la difícil maniobra de carregar aquelles fustes fetes caixa, dalt de l'automòbil. Pesava un disbarat. Va voler-la obrir per deslliurar-li pes però no ho aconseguí.

La baralla per enfilar aquell caixot va durar ben bé mitja hora. Suant i respirant profundament i a sacsejades va tornar a començar la mateixa maniobra, ara per baixar-la, introduir-la a l'ascensor i pujar-la fins al vuitè pis. Una vegada va tenir a casa el bagul, l'Andreu va asseure's –potser caldria dir-ne estirar-se– al sofà per refer-se un bon xic. Tot seguit va anar a buscar la caixa d'eines i es posar a la feina. Unes tenalles per aquí, una perpalina per allà, un cop de martell ben donat i la caixa de les sorpreses es va obrir. A dins hi havia una noia joveníssima i preciosa

que, bo i morta i estirada, se'l mirava fixament, amb uns ulls increïbles, divins.

S'havia endut el cadàver, el crim a casa! Quin problemàs que s'havia buscat! Però, en canvi, tenia en propietat la mosseta més bella de la ciutat, tenia la seva particular princeseta! I l'embolcall també feia goig, molt goig. No sabia pas què havia de fer ni a quin sant encomanar-se. L'única cosa que sabia fer era mirar-se una vegada i mil la noieta de la caixa. L'Andreu obria uns ulls, badocs com unes taronges, i la bava li queia descontroladament. Sense pensar-s'hi gens ni mica, es va deixar caure suaument damunt aquell cos inert que tant l'atreïa i començà a petonejar-lo per totes bandes. L'home s'engrescava d'allò més, i en un tres i no res ja me la va tenir mig despullada.

Un grinyolar de la porta del pis anunciava la presència de la Margot, que en veient aquell moble al bell mig del menjador barrant el pas, es demanà què era i què hi feia. La resposta no es va fer esperar ni un sol segon, ella mateixa va descobrir l'engany que hi havia a l'interior del bagul. No s'ho va pas pensar dues vegades: amb un cop de mà enèrgic i ben donat el va tancar i després hi va clavar tants claus com tenia a casa.

L'Andreu, sense ni immutar-se, es va morir asfixiat i a les fosques, però content i abraçat a la nuesa d'aquell cos fred com cap altre. Aquesta era una mort que li donava vida, una mort que el ressuscitava.

La faula de la llebre i la tortuga

Hi havia una llebre, que enjogassada, saltironava pel camp portant un cistell replè de bones viandes. Anava a esmorzar a la Roca Grossa, a tocar del naixement del riu Tort. Era amant de les excursions, així feia una bona gimnàstica, per si algun dia havia de fugir precipitadament davant d'algú que, proveït d'escopeta de perdigons, se la volgués fer seva. Els caçadors i les llebres constitueixen un dels matrimonis més mal avinguts del món.

A mig camí va trobar-se amb una tortuga de closca ben formada i d'edat venerable. Eren amigues de feia anys. I havent-se saludat cordialment la tortuga inicià un interrogatori:

—On vas, amb aquest cistell tan llaminer?

La resposta de la llebre no es va fer esperar:

—A la Roca Grossa, a fer un esmorzar de festa major.

—Deixa'm acompanyar-te —li engaltà la tortuga.

—I ara! Això és impossible. No veus que tu i jo tenim un caminar ben diferent? La teva lentitud amb el meu córrer no tenen res a veure, amiga tortuga.

La tortuga, però, va insistir tant i tant que la llebre es va deixar convèncer i xino-xano continuaren el trajecte. La tortuga s'esforçava a caminar lleugera i la llebre s'imposava caminar amb lentitud. Semblava que tenien moltes coses a explicar-se. Passaren tres dies sencers i finalment arribaren a la gran Roca, lloc on havien previst de fer l'àpat. S'havien explicat vida i miracles.

Pararen un mocador de fer farcells a manera d'estovalles i començaren a buidar el cistell. Hi havia de tot: llonganissa, formatges, bunyols... era la taula de l'abundància.

I quan estaven a punt de començar el xeflis s'adonaren que havien oblidat el vi. Un esmorzar d'aquella categoria requeria la presència de vi. El suc de la vinya es feia imprescindible.

—Ara sí que l'hem espifat —li diu la llebre a la seva amiga.

—I tant, i tant! —respon la tortuga.

–S’ha d’anar a buscar –diu la llebre, autoritària.

I la llebre, que era més llesta que un gínjol, va proposar de sortejar-ho. Aniria a buscar l’ampolla de vi aquella a qui toqués una petita pedra llençada amunt. La punyetera de la llebre la va llençar amb molta traça i punteria, perquè la pedra impactés damunt la closca de la tortuga, amb aquell *cloc* sorollós que no deixava dubtes de qui era la poc afortunada.

–D’acord, d’acord! –digué la tortuga del tot resignada–. Però mentre jo sigui fora tu no podràs tastar res de res. Per gana que tinguis! Hauràs de tenir paciència i esperar-me.

–Ja hi pots comptar –li digué la llebre– però procura fer-ne via que la gana la tinc esmolada i amb la lentitud que camines...

I la tortuga marxà decidida a buscar el vi mentre anava cridant: “Sobretot no tastis res fins que jo no hagi tornat!” i la frase l’anava repetint com si resés les lletanies i cada vegada se sentia més allunyada.

Passà una setmana –segons els càlculs de la llebre la tortuga ja hauria d’haver tornat– però havia jurat i perjurat que no menjaria ni una sola engruna de pa. Ella, doncs, anava fent règim. Cada dia tenia la gana més encesa i després d’haver passat dues llargues setmanes la llebre es digué: “No aguanto més. Començo sense la tortuga i llastimosament també sense el vi”.

Es va ben rentar les mans amb l’aigua del riu Tort, va beneir la taula, va demanar perdó a la tortuga i va clavar la primera queixalada a la llonganissa. Just en aquell moment va sortir la tortuga del darrere una roca molt ben dissimulada per uns quants matolls i cridant molt i molt enfadada va sentenciar:

–Ah, sí? Doncs ara no hi vaig! Esmorzarem sense vi!

Vet aquí una nova versió d’una faula popular i edificant. Aquesta: la de “La llebre i la tortuga”.

Pep Quintana Riera

30_a

Mostra

Literària

d'Arenys

de Mar

2011 POESIA

Recull de treballs premiats

L'hora de marxar

Et diré adéu amb la mà
i amb un tendre petó
em tornaré a recordar
del que vam ser tu i jo.

Sento que te m'escapes de les mans,
que ja no ets al meu costat.
Les coses no són com abans,
no comprenc què ens ha passat.

Oblidarem tots els records
com si ja fossin difunts?
Oblidarem tots els petons
i allò què hem viscut junts?

El cor em surt enfora,
el cos em comença a suar,
però saps que ha arribat l'hora,
l'hora de marxar.

Veig com t'allunyes
amb el cap acotat.
No hi posis excuses
sé que per mi has plorat.

Sabem que és temps de patir
que potser ens hem fet mal,
però recorda't de mi
i d'aquest tendre final.

Marina Garcia Romero

Escacs

Un rei, un rei.
Una reina, una reina.
Un rei, una reina i un alfil.
Un rei, un rei.
Una reina, una reina.
Un rei, una reina i una torre.

Vigila, vigila,
et poden ferir,
vigila, vigila,
et poden conquerir!

Blanc i negre,
blanc i negre,
molts quadrats,
molts combats.

Un rei,
Una reina,
escac i mat!

Alba Braun Aulestia

L'abella

Sóc petita i treballadora
la millor pol·linitzadora.

M'he posat només per joc
un vestit que és negre i groc.

Pels ruscs em trobareu,
si us plau no molesteu
perquè us puc picar
i fer-vos plorar.

Enric Ramos Roig

La perdiu

La perdiu sempre canta piu-piu
no viu prop d'un riu,
sinó que ho fa en un niu,
i canta sempre a l'estiu.

És una perfecta acompanyant,
perquè és molt bona vigilant
li agrada ser atrevida
i quan planeja, és molt divertida.

M'encanta aquest animal
perquè és molt formal.
També canta quan està tranquil
i els seus cabells són llisos com un fil.

És un animal brutal
perquè és molt ambiental
i és molt amical
no és gens antinatural.

Pel món fa viatges
i li agraden les platges
però a les cases pica poc
i quan pica fa toc-toc.

Charaf Din Derbali Aghib

Fuga

M'han parlat d'un dia esplèndid,
cap d'ells va insistir a trobar-lo.
El vent no ha volgut que m'assequi
i no hi haurà temps ni oïdes que escoltin l'incendi.

Cada cop que tanco els ulls veig mirades,
somriures que menteixen
veig com les paraules que tant pesaven
les ofeguen entre fang i rialles.

Pensaments de melancolia
trenquen fars i tomben dies.

Tan ràpid com les hores
que fugen del rellotge
s'escapen les meves cames
perseguides per salvatges.

Les he vist córrer cap a la soledat,
amiga de sempre, gran companyia.
L'únic lloc on ser refugiat,
on de lluny es veia que el silenci cauria.

Ara melodia i percussió.
So, cançó.
Una veu que omple la pluja de color
i espanta la por i el dolor.

Es desfà, es deforma tota emoció
per donar pas a la llum i la claror.

Mariam El Sadr Solà

El temps

Com l'aigua que s'escola entre les mans
tot just hi arriba,
com les fulles que cauen any rere any
sense excepció.

Riquesa invisible tant del pobre com del ric,
fortuna d'abast desconegut.
Força superior que mesura l'existir,
cruel, però just.

És desconcertant i alhora és simple.
És etern pel que pateix
-segons que esdevenen fuetades-,
és fugaç pel que gaudeix.

Passa, i ens allunya de la vida
i ens acosta a la fi.
És botxí universal mancat de pietat,
a tothom ofereix el mateix destí.

Si és veritat que això és tot el que tinc,
el que ja he viscut i estic vivint;
si és veritat que no sé fins quan tindrà un demà,
per què plorar?

Avui no és només un dia més,
ni ho va ser ahir.
I alhora no és res més que el que ja és,
anar, i venir.

Aina Garí Soler

Acta del jurat 5

PROSA 9

El fantasma de les gomes, de Mariona Saurí Sánchez 11

El país dels quadrats, de Sàgar Vilanova Albert 13

El ganivet hippie, de Marina Garcia Sarmiento 15

Buscant l'ou, d'Anna Moles Gené 19

La fortuna d'en Max, d'Oriol Moles Gené 21

Com a casa enlloc, d'Elisa Zárate Pineda 25

Records, de Clara Izquierdo Antó 27

Història d'una decisió, d'Aina Garí Soler 33

La ciutat dels llibres, de Gustavo Giménez Limones 39

Quatre coses d'estar per casa, de Pep Quintana Riera 49

POESIA 53

L'hora de marxar, de Marina Garcia Romero 55

Escacs, d'Alba Braun Aulestia 56

L'abella, d'Enric Ramos Roig 57

La perdiu, de Charaf Din Derbali Aghib 58

Fuga, de Mariam El Sadr Solà 59

El temps, d'Aina Garí Soler 60

